

บทที่ ๒

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ทัศนคติต่อผลศึกษา

ปัจจุบันนักการศึกษา และนักจิตวิทยาต่างยอมรับว่า นักเรียนจะเรียนได้ดีเพียงใดนั้น ไม่ได้ขึ้นกับความสามารถหรือเขาวินปัญญาแต่เพียงอย่างเดียว องค์ประกอบอื่นที่มีใช้สติปัญญา เช่นทัศนคติ ทักษะในการเรียน ความสนใจ บุคลิกภาพ ก็เป็นสิ่งที่มิทธิผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

การศึกษาเรื่องทัศนคติ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอันจะนำไปสู่การพัฒนาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้เกิดประสิทธิภาพสมความมุ่งหมายได้

อนาสตาซี กล่าวไว้ว่า ทัศนคติ (Attitude) หมายถึงความโน้มเอียงที่จะแสดงออกทางชอบหรือไม่ชอบสิ่งต่าง ๆ เช่น เชื้อชาติ ขนบธรรมเนียม ประเพณีหรือสถาบันต่าง ๆ ทัศนคติไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปพาดพิง (infer) จากพฤติกรรมภายนอกที่ต้องใช้ภาษาและไม่ต้องใช้ภาษา^๑

ฮิลการ์ด (Hilgard) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อแนวความคิด หรือสภาพการณ์ใด ๆ ในทางเข้าหา หรือหนีออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองในทางที่เอนเอียงไปในลักษณะ เดิม เมื่อพบกับสิ่งดังกล่าวอีก^๒

---

^๑แอน อนาสตาซี, การตรวจสอบเชิงจิตวิทยา แปลโดย ประชุมสุข อาชีโวอำรุง และคณะ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๔), หน้า ๔๘๐-๔๘๒.

^๒Ernest R. Hilgard, Introduction to psychology 3d. ed. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc., 1962), p. 564.

แมคไกวร์ (McGuire) สรุปไว้ว่า ทศนคติมีองค์ประกอบอยู่ ๓ ด้านคือ

๑. ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive) ซึ่งรวมไปถึงความคิด ความเชื่อ ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ

๒. ความรู้สึก (Affective) เช่น ความรัก ความโกรธ ความชอบ ไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ

๓. พฤติกรรม (Conative, Action or Behavioral) เป็นการกระทำการแสดงออกที่สามารถสังเกตได้^๑

ทศนคติจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังที่ ไพบูลย์ อินทริวิชา ให้ความคิดเห็นว่า ทศนคติจะต้องเกี่ยวเนื่องกับกระบวนการทางจิตวิทยาสังคม ซึ่งได้แก่ การรับรู้ การเรียนรู้ และการรับรู้ นั่นเอง ซึ่งหมายความว่า บุคคลจะเรียนรู้สิ่งแวดล้อมรอบกาย เป็นประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกคิดตามที่ตนเอง ประสบ และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาตามประสบการณ์ที่ตนได้รับนั้น^๒

ทศนคติเป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ โดยการจัดสภาพการณ์ให้ใหม่ สร้างแรงจูงใจ หรือให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องในเรื่องเหล่านั้นใหม่ด้วยเหตุผล ด้วยการกระทำ หรือการจัดสภาพแวดล้อมทางสังคมให้ร่วมสัมพันธ์กับบุคคลที่มีทศนคติที่พึงปรารถนา^๓

^๑William J. McGuire, "The Nature of Attitudes and Attitude Change," The Handbook of Social Psychology 2d. ed. (Massachusetts : Addison - Wesley, 1969), pp. 155-156.

^๒ไพบูลย์ อินทริวิชา, หลักและวิธีการวัดเจตนาคติ อนุสารเพื่อการวิจัย ฉบับที่ ๓ (กรุงเทพมหานคร : กองการวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๑๗), หน้า ๔๗.

^๓เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๔.

จากแนวความคิดดังกล่าว พอลจะสรุปความหมายของทัศนคติต่อผลศึกษาได้คือ ทัศนคติต่อผลศึกษา หมายถึง สภาพจิตใจหรือความรู้สึกนึกคิด หรือความเห็นที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด พฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งเกี่ยวกับวิชาผลศึกษาที่นักเรียนมีประสบการณ์มาแล้ว ซึ่งมีลักษณะในทางบวก (Positive) เช่นความชอบ ความนิยม ความศรัทธา สนใจ และลักษณะในทางลบ (Negative) เช่นความไม่ชอบ ไม่นิยม ไม่ศรัทธา ไม่สนใจ และความรู้สึกเฉย ๆ ไม่ถึงกับนิยมชมชอบ หรือเกลียดชัง เป็นทัศนคติแบบกลาง

ทัศนคติที่มีต่อวิชาผลศึกษานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก ความสนใจที่มีต่อวิชาผลศึกษา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวนักเรียน ในด้านวิภาาริสัย (Affective Domain) ซึ่งสามารถจำแนกระดับของวิภาาริสัยออกเป็น ๔ ระดับ คือ

๑. การรับ (receiving) พฤติกรรมในระดับนี้ นักเรียนเห็นความสำคัญของผลของการออกกำลังกาย โดยสามารถบรรยายถึงผลของการออกกำลังกายเหล่านี้ เช่น การเพิ่มอัตราการเต้นของชีพจร การหายใจและการที่มีเหงื่อออก

๒. การสนองตอบ (responding) พฤติกรรมในระดับนี้ คือ นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบและกฎข้อบังคับของการเล่นโดยเคร่งครัดตลอดเวลาของการเล่น

๓. การตีค่า (Valuing) พฤติกรรมในขั้นนี้คือ นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแสดงให้เห็นว่า มีความต้องการที่จะปรับปรุงทักษะการกีฬาของตนเองให้ดีขึ้น ด้วยการใช้เวลาในตอนหยุดพัก หรือในตอนเย็นหลังเลิกเรียน เพื่อฝึกซ้อมทักษะที่ได้เรียนในช่วงเรียนมาแล้ว

๔. การจัด (Organization) พฤติกรรมในขั้นนี้คือ นักเรียนสามารถกระทำตนให้เป็นนักกีฬาที่ดีอย่างน้อย ๔ ด้าน

๕. คุณลักษณะที่เกิดจากค่านิยม (Characterization) พฤติกรรมในระดับนี้คือ นักเรียนเขียนโปรแกรมการรักษาสุขภาพของตนเองพร้อมกับบอกด้วยว่า เพราะเหตุใดจึงมีความสำคัญและจำเป็น^๑

กล่าวโดยสรุป ทักษะติดต่อพลศึกษา เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษา ทั้งนี้เพราะทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา ก่อให้เกิดความตั้งใจ อยากรู้ อยากเห็นในวิชาที่ครูสอน เอาใจใส่ในการเรียนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนเกิดความพอใจ รู้สึกว่าการเรียนพลศึกษาเป็นของสนุก มีคุณค่า และนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนเกิดความพอใจในสิ่งที่เรียนก็ย่อมจะขวนขวาย ค้นคว้าหาความรู้ หมั่นฝึกซ้อม ดังนั้นย่อมจะก่อให้เกิดผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษาคด้วย

ทักษะทางกีฬา

ในปัจจุบันโรงเรียนต่าง ๆ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนกิจกรรมพลศึกษาก็เพื่อพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม พื้นฐานของการเรียนพลศึกษา คือ การเรียนทักษะของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนสำคัญในการสร้างสมรรถภาพทางกาย คุณลักษณะต่าง ๆ ตลอดจนการนำไปใช้ในเวลารว่างหรือในอนาคต

ทักษะทางกีฬา (Sport Skill) คือ ความสามารถในการเล่นกีฬาประเภทหนึ่งประเภทใดโดยเฉพาะ เช่น มีทักษะในกีฬาฟุตบอล หรือมีความสามารถในกีฬาเทนนิส เป็นต้น ในกีฬาแต่ละประเภทมีแบบทดสอบวัดความสามารถในกีฬาประเภทนั้น ๆ โดยเฉพาะ ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อกีฬาทุกประเภทคือ สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ซึ่งมี^๑ (Mean) กล่าวไว้ว่า ผู้ที่เล่นกีฬาจะต้องเป็นผู้มีสมรรถภาพทางกายดี แต่เนื่องจากกีฬาแต่ละประเภทมีทักษะที่แตกต่างกันไป เข้ามาร่วมอยู่ด้วย จึงต้องมีสิ่งทีนอกเหนือจากสมรรถภาพทางกายคือความสามารถทางกลไกของร่างกาย^๒ เพราะความสามารถทางกลไก

^๑Louis E. Mean, Physical Education Activity (W.C. : Brown Company, 1952), p. 2.

^๒ไพลิน สุทธารักษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางมอเตอร์ทั่วไป กับความสามารถทางกีฬาวอลเลย์บอล" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖), หน้า ๓.

ของร่างกาย เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันกับการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อและระบบประสาท^๑ ฉะนั้น ผู้ที่มีความสามารถทางค่านกลไกสูงย่อมมีทักษะทางกีฬาสูงด้วย

ทักษะทางกีฬา เป็นทักษะที่ต้องอาศัยการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ในร่างกาย^๒ เช่น การทำงานประสานกันของระบบกล้ามเนื้อกับระบบประสาท นอกจากนั้น ยังมีองค์ประกอบที่จะช่วยให้มีทักษะทางกีฬาดีขึ้น ได้แก่

๑. การประสานงานระหว่างประสาทตาและกล้ามเนื้อ การเรียนทักษะทุกประเภท ต้องการการทำงานร่วมกันของแขนและตา หรือตาและเท้า เช่น ขณะตีเทนนิส หรือขณะเตะฟุตบอล

๒. ความคล่องแคล่วว่องไว การเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ ต้องการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว สามารถเปลี่ยนทิศทางได้อย่างรวดเร็ว เช่น การเลี้ยงฟุตบอลหลบคู่ต่อสู้ การหมุนตัว

๓. จังหวะ ในการปฏิบัติต้องให้มีจังหวะ ความสวยงาม เพื่อให้สามารถปฏิบัติทักษะนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔. ความถูกต้องของการเคลื่อนไหว การปฏิบัติอย่างถูกต้องจะเพิ่มประสิทธิภาพ และทำได้สวยงาม

๕. ความเร็ว ทักษะของทุกกิจกรรมต้องการการประสานงานที่ดีในการเคลื่อนไหว ซึ่งส่งเสริมระดับความเร็วในกีฬาประเภทนั้น ๆ

---

^๑H. Harrison Clarke, Application of Measurement to Health and Physical Education (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc. 1967), pp. 262-263.

^๒Carton R. Meyers and T. Erwin Blesh, "The Value of Measurement in Physical Education," Measurement in Physical Education (New York : The Ronald Press Company, 1962), p. 181.

๖. การทรงตัว การทรงตัวที่ส่งเสริมการปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง มีการประสานงานดี ทำให้มีทักษะในกีฬาแต่ละประเภทดีขึ้น^๑

พื้นฐานทักษะที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะของกีฬาแต่ละประเภทจะใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายแตกต่างกัน เช่น กีฬาประเภทที่ได้แก่ กอล์ฟ เทนนิส เบสบอล กีฬาเหล่านี้จะใช้ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อข้อมือ แขน และไหล่ ในการปะทะกับลูกบอล^๒

กิจกรรมเคลื่อนไหวต่าง ๆ ทางพลศึกษา จะช่วยส่งเสริมการทำงานประสานกันระหว่างประสาทและกล้ามเนื้อหรือกลไกของทักษะกีฬาต่าง ๆ ปัจจัยต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านกลไกหรือการทำงานประสานกันของร่างกาย จะเป็นผลประโยชน์ได้ก็ด้วยการฝึกหัดกิจกรรมพลศึกษาเท่านั้น เพราะจะเป็นหนทางนำไปสู่การมีทักษะในการกีฬาดีขึ้น ทักษะในการกีฬานี้ เราไม่สามารถที่จะทำให้มีขึ้นในระยะเวลาดสั้น แต่จะต้องใช้เวลาฝึกหัดและกระทำซ้ำซากเป็นเวลานาน หรือในกิจกรรมบางอย่างอาจจะต้องใช้เวลานาน จึงจะสามารถเล่นด้วยความสนุกสนานได้^๓

---

^๑ วริยา บุญชัย, การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๓), หน้า ๒๓๔.

^๒ Lawrence E. Morehouse and Augustus T. Miller, "Skill," Physiology of Exercise (Saint Louis : The C.V. Mosby Company, 1971), p. 49.

^๓ วรศักดิ์ เพียรชอบ, หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา หน้า ๘-๙.

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษา

โดยทั่วไปผลสัมฤทธิ์ (achievement) หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่งซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง^๑ ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล โดยตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (nontesting procedures) เช่น จากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน (school grade) ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนทั่วไป (published achievement tests)^๒ จะพบว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า เพราะอย่างน้อยก่อนการประเมินผลการเรียนของนักเรียนครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายด้าน ซึ่งย่อมดีกว่าการแสดงขนาดของความล้มเหลวหรือความสำเร็จทางการเรียนจากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนทั่ว ๆ ไปเพียงครั้งเดียว^๓

^๑H.J. Eysenck, W. Arnold, and R. Meili, Encyclopedia of Psychology vol. 1 (London : Search Press, 1972), p. 16.

^๒C. Maurity Linnvall and Anthony J. Nitko, Measuring Pupil Achievement and Aptitude 2d ed. (New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1967), p. 5.

^๓R.L. Thordike and E.P. Hagan, Measurement and Evaluation in Psychology and Education 2d ed. (New York : John Wiley & Sons, 1961), p. 308.

นักการศึกษายอมรับว่าวัตถุประสงค์เป็นพื้นฐานสำคัญในการวัดและประเมินผล เพราะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน วัตถุประสงค์จะเป็นเครื่องชี้ให้ทราบว่า จะประเมินผลอะไร และวิธีดำเนินการวัดผลและประเมินผลจะอย่างไร^๑ ดังนั้นสิ่งที่จะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลศึกษาจึงมีทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เช่น ความรู้ ความเข้าใจในกฎ กติกา ยุทธวิธีการเล่น เป็นต้น และองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เช่น ทศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้เพราะการประเมินผลทางผลศึกษาเกิดได้ ๒ ทาง คือ มีการทดสอบนักเรียนโดยตรง เพื่อวัดถึงความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้แก่ การพัฒนาด้านอวัยวะต่างๆ ซึ่งรวมถึงความสมบูรณ์ การพัฒนาด้าน Psychomotor ได้แก่ทักษะทางกีฬา การพัฒนาด้าน Cognitive คือ ด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการกีฬาและการออกกำลังกาย ส่วนการพัฒนาด้าน Affective คือ พฤติกรรมทางสังคม โดยเน้นเกี่ยวกับทัศนคติ ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และอีกประการหนึ่ง คือ เพื่อทดสอบกระบวนการจัดโครงการต่าง ๆ ครูพลศึกษาและผู้บริหารโรงเรียนควรจะได้ทราบเกี่ยวกับระดับในการจัดโครงการต่าง ๆ ทางพลศึกษาในโรงเรียนด้วย เป้าหมายของการนำการวัดผลมาใช้ทางพลศึกษา คือ เพื่อวัดความก้าวหน้า และเพื่อวัดสถานภาพ ซึ่งผลจากการวัดจะทำให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้^๒

เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียน นักจิตวิทยาจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญที่จะค้นคว้าหาความรู้ที่จะตอบปัญหาเหล่านี้ และพร้อมที่จะนำผลที่ได้ไปช่วยเหลือปรับปรุงหรือป้องกันปัญหาที่มีผลต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด การศึกษาค้นคว้าในระยะแรก ๆ นักวิจัยทางการศึกษามักศึกษาถึงอิทธิพลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเนื่องมาจากองค์ประกอบทางสติปัญญา แต่จากการวิจัยหลาย ๆ ครั้งพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง

^๑ ธีรียา บุญชัย, การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา หน้า ๒๗.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘.

ความถนัดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าอยู่ในช่วง .๕๐ ถึง .๗๕ โดยที่อัตราส่วนความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประมาณ ๑ใน๓ ยังไม่สามารถอธิบายได้อย่างแน่ชัด การวิจัยหลัง ๆ จึงมุ่งศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ นอกเหนือจากสติปัญญา^๑ จากผลการวิจัยนี้และการวิจัยที่ได้กล่าวมาบ้างแล้ว จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถแบ่งได้เป็น ๒ อย่างคือ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา หรือความสามารถทางสมอง และองค์ประกอบที่มีได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญา ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญาคือ ทางด้านทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา จะมีผลต่อทักษะทางกีฬา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไรบ้าง จึงได้ศึกษาความสัมพันธ์ในเรื่องนี้ และได้ค้นคว้ารวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โฆสิต แจ็งสกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น" โดยทำการศึกษากับนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น จำนวน ๔๓๔ คน เครื่องมือที่ใช้วัดคือ แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานนานาชาติ และแบบวัดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑^๒

^๑S.B. Khan, "Affective Correlates of Academic Achievement," Journal of Educational Psychology 60 (April 1969) : 216-221.

^๒โฆสิต แจ็งสกุล, "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕), หน้า ง.

อรุณ ทองใส ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" โดยทำการศึกษากับนักเรียนชายและหญิงมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญศึกษากับสายอาชีวศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปี ๒๕๑๔ จาก ๒๒ โรงเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๖๖๐ คน เจตคติวัดได้โดยตอบแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .๘๒๑๖ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัย ใช้ค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนที่ได้จากการสอบวัดทั้ง ๔ ภาคเรียน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยมีลักษณะกลับกันในนักเรียนหญิง และรวมนักเรียนชายหญิง มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญศึกษา และมีลักษณะตรงกันในนักเรียนชายและรวมนักเรียนชายหญิง มัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา และมีลักษณะกลับกันเมื่อรวมนักเรียนทั้งชายและหญิงทั้งสายสามัญศึกษา และสายอาชีวศึกษา เข้าด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัยของนักเรียนชายและหญิงมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญศึกษากับสายอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^๑

ศุภรัตน์ สุขสมนิล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับทักษะกิจกรรมพลศึกษา" โดยทำการศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ ทั้งชายและหญิง จำนวน ๑๐๖ คน เป็นนักเรียนของโรงเรียนสวนอนันต์ ๕๔ คน เป็นชาย ๒๔ คน หญิง ๒๖ คน และโรงเรียนวัดคอมรินทราราม ๕๒ คน เป็นชาย ๒๖ คน หญิง ๒๖ คน โดยทำการสอนแบบดินตันลับตาห้ละ ๒ ครั้ง ๆ ละ ๑ ชั่วโมงรวม ๖ สัปดาห์ และทดสอบทักษะแบบดินตัน ๒ รายการคือ แบบทดสอบทักษะการตีลูกกระบอกหนัง และแบบทดสอบทักษะการเสริฟลูกสั้น คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคือ

อรุณ ทองใส, "ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัย ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" (ปริญาานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๒๐), หน้า ๗๖.

คะแนนสอบปลายปี่รวมทุกวิชาของนักเรียนตามที่โรงเรียนตัดสิน ผลการวิจัยพบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการตีลูกกระทบผนัง และระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกสั้นของนักเรียน ทั้ง ๒ โรงเรียนเป็น ๐.๕๙ และ ๐.๔๗ ต่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑^๑

สุนารี คันสนีย์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยศึกษากับนักเรียนระดับประถมต้น จำนวน ๓๔ คน ประถมปลาย จำนวน ๓๖ คน มัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน ๔๑ คน มัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน ๙ คน ทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนใช้คะแนนการสอบประจำภาคต้นปีการศึกษา ๒๕๑๔ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางกาย $r = .๐๕๗$ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕^๒

จรัญ สวัสดิ์ถาวร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางวิทยาศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม เขตศึกษาสาม" โดยทำการศึกษากับนักเรียนจำนวน ๓๗๔ คน เป็นชาย ๑๗๘ คน หญิง ๒๐๐ คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัดทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัย สรุปได้ว่า

---

^๑ศุภรัตน์ สุขสมนิล, "ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับทักษะกิจกรรมพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔), หน้า ๒๓-๒๔.

^๒สุนารี คันสนีย์, "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕), หน้า ง.

๑. ทักษะทางวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑

๒. ทักษะทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชายมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๑

๓. ทักษะทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๑^๑

หฤทัย อริชาติพงศ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ในวิชาพลศึกษาและ เจตนาคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญ) ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ๔๐๐ คน จากโรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนเทพศิรินทร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูสวนสุนันทา และโรงเรียนเบญจมราชาลัย ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญ) มีความรู้ในวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา

๒. ความแตกต่างระหว่างความรู้ที่มีต่อวิชาพลศึกษาของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา เพศชายดีกว่เพศหญิงเล็กน้อย ส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญ) เพศชายดีกว่เพศหญิงมาก

๓. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญ) และนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา มีเจตนาคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

---

^๑จรัญ สวัสดิ์ถาวร, "ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางวิทยาศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม เขตศึกษาสาม" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า ๖.

๔. เพศชายและเพศหญิงมีเจตนาคิดต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. จากจำนวนตัวอย่าง ๑๐๐% พบว่า ๘๔% มีเจตนาคิดไปในทางบวก ส่วนอีก ๑๕% ไม่แสดงความคิดเห็น และไม่ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างมีเจตนาคิดไปในทางลบ

๖. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้และเจตนาคิดในวิชาพลศึกษานั้น นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญ) มีค่าสหสัมพันธ์สูงสุด รองลงมาได้แก่เพศชาย (รวม) และเพศหญิง (รวม) ส่วนนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง มีค่าสหสัมพันธ์ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ^๑

กมลทิพย์ ศิริชาติ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกของร่างกายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี" โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา) ชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยพลศึกษา ๔ แห่ง จำนวน ๑๘๐ คน ใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกของร่างกายของแบร์โรว์ ซึ่งประกอบด้วยรายการต่าง ๆ ๖ รายการคือ ยืนกระโดดไกล ขว้างลูกบอล วิ่งซิกแซก ส่งบอลกระทบแบ็น ทุ่ม น้ำหนัก ๖ ปอนด์ วิ่งเร็ว ๖๐ หลา ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใช้คะแนนเฉลี่ยทั้งภาคทฤษฎีและภาคกิจกรรมวิชาพลศึกษา พบว่า

๑. ความสามารถทางกลไกของร่างกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. ความสามารถทางกลไกของร่างกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคกิจกรรมวิชาพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓. ความสามารถทางกลไกของร่างกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

---

^๑ วิทย อภิชาติพงศ์, "การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ในวิชาพลศึกษาและเจตนาคิดที่มีต่อวิชาพลศึกษา ระหว่างนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญ) ในจังหวัดพระนคร" (ปริญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ๒๕๑๕), หน้า ๓๑-๓๓.

๔. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคกิจกรรมวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕^๑

ระวีวรรณ พันธุ์พานิช ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทางทักษะ" โดยทำการศึกษากับนิสิตปีที่ ๑ ที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาศาสตร์ และเรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติครบ ๔ รายวิชาคือ กรีฑาเบื้องต้น บริหารกาย บาสเกตบอลเบื้องต้น และเกมส์เบ็ดเตล็ด จำนวน ๒๔๒ คน เป็นชาย ๒๐๓ คน หญิง ๓๙ คน ทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายโดยคัดแปลงมาจากแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายระหว่างประเทศมีทั้งหมด ๔ อย่าง นิสิตชายทดสอบ ริ่ง ๕๐ เมตร ริ่ง ๑๐๐๐ เมตร ดึงข้อ ลูกนั่งภายใน ๓๐ วินาที นิสิตหญิงทดสอบ ริ่ง ๕๐ เมตร ริ่ง ๘๐๐ เมตร งอแขนห้อยตัว ลูกนั่งภายใน ๓๐ วินาที ส่วนการทดสอบทักษะกีฬา นิสิตชายทดสอบ ๒ อย่าง คือ บาสเกตบอล ฟุตบอล หญิงทดสอบเฉพาะบาสเกตบอล คะแนนผลการเรียนได้มาจาก ผลการเรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติทั้ง ๔ รายการ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างเดี่ยว หรือแบบทดสอบทักษะอย่างเดี่ยว หรือแบบรวมการทดสอบสมรรถภาพทางกาย และการทดสอบทางทักษะ สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตชายปีที่ ๑ ได้ และมีค่าความแม่นยำเท่ากับ .๓๔๕๕, .๒๕๕๖ และ .๔๖๒๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ ตามลำดับ แต่แบบทดสอบที่กล่าวมาแล้ว ไม่สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตหญิงปีที่ ๑ ได้^๒

กมลทิพย์ ศิริชาติ, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกของร่างกายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา" (ปริญาโทนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๑๔), หน้า ๒๖.

^๒ ระวีวรรณ พันธุ์พานิช, "การทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย และแบบทดสอบทางทักษะ" (ปริญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕), หน้า ๓๔ - ๔๑.

ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายและทักษะ กับผลการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตวิทยาลัย วิชาการศึกษาพลศึกษา ชั้นปีที่ ๑" โดยศึกษากับนิสิตวิทยาลัย วิชาการศึกษาพลศึกษาที่ผ่านการ สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ และมีผลการเรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติครบ ๖ รายวิชาคือ วิชากรีฑาเบื้องต้น กรีฑาขั้นสูง การบริหารกาย บาสเกตบอลเบื้องต้น บาสเกตบอลขั้นสูง และเกมส์เบ็ดเตล็ด จำนวนทั้งหมด ๒๔๒ คน เป็นชาย ๒๐๓ คน หญิง ๓๙ คน โดยทำการทดสอบดังนี้

๑. ริ่ง ๕๐ เมตร
๒. ริ่ง ๑๐๐๐ เมตร สำหรับชายและริ่ง ๔๐๐ เมตรสำหรับหญิง
๓. ดึงข้อสำหรับชาย และงอแขนห้อยตัวสำหรับหญิง
๔. ลูกนั่งภายใน ๓๐ วินาที

ส่วนการทดสอบทักษะในการเล่นกีฬา ใช้แบบทดสอบกีฬาบาสเกตบอลและ ฟุตบอลสำหรับชาย ส่วนนักเรียนหญิงใช้แบบทดสอบบาสเกตบอลเพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยสรุป ได้ว่า

ก. นิสิตชาย

๑. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทักษะ ทำนาย สมรรถผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติ ได้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ มีค่าเท่ากับ ๐.๖๔๑๗
๒. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างเดียว ทำนายสมรรถผล ทางการเรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตชายได้มีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ ๐.๖๓๐๕
๓. แบบทดสอบทางทักษะอย่างเดียว ทำนายสมรรถผลทางการ เรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตชาย ได้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ ๐.๖๓๐๕
๔. แบบทดสอบริ่ง ๕๐ เมตร ร่วมกับแบบทดสอบริ่ง ๑๐๐๐ เมตร สามารถทำนายสมรรถผลทางการเรียนวิชากรีฑาของนิสิตชาย ได้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ ๐.๓๓๔๐
๕. แบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล สามารถทำนายสมรรถผล การเรียนวิชาบาสเกตบอลของนิสิตชาย ได้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ ๐. ๑๔๑๐

ข. นิสิตหญิง

๖. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างเดี่ยว หรือแบบทดสอบทักษะอย่างเดี่ยว หรือแบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย ร่วมกับแบบทดสอบทักษะ ไม่สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติได้

๗. แบบทดสอบวิ่ง ๕๐ เมตร ร่วมกับแบบทดสอบวิ่ง ๘๐ เมตร ไม่สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชากรีฑาของนิสิตหญิงได้

๘. แบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาบาสเกตบอลของนิสิตหญิง ได้ค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.444°

วรงค์ดี เพียรชอบ, อนันต์ อัดชู และ ศิลปชัย สุวรรณธาดา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย กับวุฒิภาวะ และสัมฤทธิ์ผลการเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของไทย" ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

๑. สมรรถภาพทางกาย จะเพิ่มขึ้นตามอายุ ส่วนสูง และน้ำหนัก

๒. ขนาดและวุฒิภาวะของนักเรียนมัธยมศึกษาชาย อาจแบ่งได้ตามสูตร คือ 0.47 (อายุ) + 0.04 (ส่วนสูง เซนติเมตร) + 2.56 (น้ำหนัก กิโลกรัม) + 234.44

๓. สมรรถภาพทางกายจะเพิ่มขึ้นตามการเพิ่มของสูตรการแบ่งลักษณะข้างต้น

๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูง ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับวุฒิภาวะ

^๑บัญชา สมบูรณ์ศิลป์, "รายงานผลการวิจัย เรื่องการหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายและทักษะ กับผลการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษาชั้นปีที่ ๑," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สันทนาการ ๓(มกราคม - ตุลาคม ๒๕๒๐) : ๘๖ - ๘๙.

๕. มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำ ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับ
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

๖. ระหว่างน้ำหนักกับความแข็งแรง และความแข็งแรงกับกำลัง
มีความสัมพันธ์กับสูง^๑

งานวิจัยในต่างประเทศ

เซกตัน (Sexton) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาสมรรถภาพทาง
กายและทักษะกีฬา ของนักเรียนชายในระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่เข้าร่วมโครงการพลศึกษา ๒ ปี
และ ๔ ปี" โดยใช้วิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายและทักษะกีฬาของนักเรียนทุกปี ๆ ละครั้ง
ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เข้าร่วมในโครงการพลศึกษา ๔ ปี มีทักษะทางกีฬาดีกว่านักเรียนที่
เข้าร่วมโครงการพลศึกษา ๒ ปี การพัฒนาสมรรถภาพทางกายและทักษะทางกีฬาจะมีมากเมื่อ
นักเรียนเข้าร่วมโครงการพลศึกษาปีที่ ๓ และปีที่ ๔^๒

คันทสัน (Knutson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบสมรรถ
ภาพทางกาย ความสามารถในการเล่นกีฬา และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็กชั้นประถม
ศึกษา" มีจุดมุ่งหมายเพื่อดูความแตกต่างในเรื่องสมรรถภาพทางกาย ความสามารถในการ
เล่นกีฬา และผลการเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษา ๓ กลุ่ม โดยใช้ครูที่มีวุฒิทางพลศึกษาและ
ครูประจำชั้นที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษา

---

^๑วราศักดิ์ เพียรชอบ, อนันต์ อัฐชู และ ศิลปชัย สุวรรณธาดา, "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย กับบุคลิกภาพ และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาของไทย" (งานวิจัยของแผนกวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๘.

^๒Carl Norman Sexton, " The Development of Physical Fitness and Sports Skills of High School Boys in Two-Year and Four-Year Physical Education Programs", Dissertation Abstracts 26(August 1965): 859 - 869.

กลุ่มที่ ๑ ครูประจำชั้นเป็นผู้สอนวิชาพลศึกษาทั้งหมด

กลุ่มที่ ๒ ครูประจำชั้นสอน ๓ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ อีก ๒ ชั่วโมง

ครูพลศึกษาสอน

กลุ่มที่ ๓ ใช้ครูพลศึกษาสอนทั้งหมด

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ๖ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๓ แห่ง

จำนวน ๑๔๔ คน เป็นชาย ๘๒ คน หญิง ๖๒ คน ให้นักเรียนที่เข้าทำการทดสอบปฏิบัติ ดังนี้คือ

๑. ขว้างลูกซอฟท์บอลไกล
๒. Pitch ลูกซอฟท์บอล
๓. ดึงข้อ
๔. ยืนกระโดดสูง
๕. กระโดดเชือก
๖. ลูก-นั่ง
๗. แบบทดสอบของแฮนสัน (Hanson Shoulder Test)
๘. ริ่ง ๕๐ หลา
๙. ยืนกระโดดไกล
๑๐. ริ่ง ๖๐๐ หลา
๑๑. แบบทดสอบไอโอวา (Iowa Test of Basic Skills)

แบบทดสอบนี้ มีนักเรียนสามารถผ่านการทดสอบ ๑๒๖ คน เป็นชาย ๖๔ คน หญิง ๖๒ คน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ใช้ครูประจำชั้นสอน ดีกว่าในเรื่อง Pitch ลูกซอฟท์บอล แบบสอบแฮนสัน ยืนกระโดดไกล และริ่ง ๖๐๐ หลา กลุ่มที่ครูประจำชั้นสอนร่วมกับครูพลศึกษาดีกว่าในด้านลูก-นั่ง และริ่ง ๕๐ หลา กลุ่มที่ครูพลศึกษาสอนดีมากในเรื่องยืนกระโดดสูง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างชายกับหญิง ชายดีกว่าหญิงในด้านความแม่นยำการขว้างลูกซอฟท์บอล ดึงข้อ ยืนกระโดดสูงแบบสอนแฮนสัน หญิงดีกว่าในด้าน

กระโดดเชือก ส่วนลูก-นั่ง ริ่ง ๕๐ หลา ยืนกระโดดไกล ริ่ง ๖๐๐ หลา ทั้งชายและหญิงทำได้ดีเท่ากัน^๑

สตีเยร์ (Steers) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและความสนใจของนิสิต ปีที่ ๔ ของมหาวิทยาลัยเคลาแวร์ ต่อการมีส่วนร่วมในการกีฬา ผลปรากฏว่า

๑. นิสิตมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย และนักกีฬา เชื่อว่า การเล่นกีฬาทำให้เกิดความพอใจ เกิดสติปัญญา ร่าเริง และร่างกายสมบูรณ์ มากกว่าผู้ที่ไม่เล่นกีฬา

๒. นิสิตมีทัศนคติและความสนใจต่อวงการกีฬามหาวิทยาลัยมาก สิ่งที่ทำให้นิสิตพอใจคือ ความสะดวกสบาย เครื่องมือการเล่น ตารางการเล่น ความสามารถและการฝึกของผู้ฝึก และคุณภาพของทีม^๒

ดักกลาส (Douglas) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของนิสิตที่เป็นนักกีฬา และผู้ที่ไม่เป็นนักกีฬาจากชนชาติ ๔ ชาติ ประกอบด้วยชาติ แองโกล อินเดีย นิโกรและสแปนิชอเมริกัน ใช้จำนวนนิสิต ๓๓๓ คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบ ว่า ผลการเรียนทั้ง ๒ กลุ่มในระหว่างเชื้อชาติ ผลปรากฏว่า

๑. ผลการเรียนของกลุ่มที่ไม่ใช่นักกีฬา สูงกว่านักกีฬาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ในกลุ่มของแองโกล นิโกร และสแปนิชอเมริกัน ตามลำดับ

๒. ในกลุ่มอินเดีย ผลการเรียนของนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา ไม่แตกต่างกัน

^๑Carl E. Knutson, "Comparison of Physical Fitness and Sports Skills Performance and Academic Achievement of Elementary School Pupils," Dissertation Abstracts International 31 (January 1971) : 3321-A.

^๒David Kenneth Steers, "Attitudes and Interests of Senior Students in the University of Delaware as Related to Athletic Participation," Dissertation Abstracts 17 (February 1957) : 298.

๓. ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ ชาติ ผลการเรียนระหว่างกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา ไม่แตกต่างกัน^๑

กรอสส์ (Gross) ได้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ของสมรรถภาพทางกายที่มีต่อการเรียนรู้ทางมอเตอร์ (Motor Educability) ความถนัดทางวิชาการ (Scholastic Aptitude) และสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการ (Scholastic Achievement) ของนักเรียนระดับอุดมศึกษา พบว่า

๑. สมรรถภาพทางกายไม่สัมพันธ์กับความถนัดทางวิชาการและสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการ
๒. สมรรถภาพทางกายมีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบการเรียนรู้ทางมอเตอร์
๓. ทั้งสมรรถภาพทางกายและการเรียนรู้ทางมอเตอร์ มีความสำคัญในการทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนกิจกรรมพลศึกษา
๔. ผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการ สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ แต่ใช้ทำนายสัมฤทธิ์ผลในกิจกรรมทางพลศึกษาไม่ได้^๒

โดเรย์ (Dorey) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ผลของชั้นเรียนที่มีต่อทักษะการต่อสู้ สมรรถภาพทางกายและทัศนคติของนักศึกษาระดับวิทยาลัย" โดยทำการศึกษากับนักศึกษาระดับวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชายูโดเป็นเวลา ๑๐ สัปดาห์

^๑Earl Charles Douglas, "The Academic Achievement of College Athletes from Ethnic Groups," Dissertation Abstracts 29 (1969) : 4371.

^๒Arthur Thomas Gross, "A Study to Determine Relationship of Physical Fitness to Motor Educability, Scholastic Aptitude, and Scholastic Achievement of College Men," Dissertation Abstracts 25 (April 1965) : 5713-5714.

มี ๓ กลุ่มคือ กลุ่มที่หนึ่งเป็นหญิง ๓๐ คน กลุ่มที่สองเป็นชาย ๓๐ คน กลุ่มที่สามเป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๕ คน ทักษะยูโดวัดโดยใช้แบบทดสอบทักษะยูโด สมรรถภาพทางกายวัดจากอัตราชีพจรจากการทำงานเกือบสูงสุด ความแข็งแรงของมือ และความแข็งแรงของขา ทศนคติวัดจาก Wear Attitude Inventory ผลการวิจัยพบว่า

๑. ทักษะยูโด ไม่มีความแตกต่างระหว่างคะแนนทักษะยูโดทั้ง ๓ กลุ่ม

๒. สมรรถภาพทางกาย ทุกกลุ่มมีสมรรถภาพทางกายเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นกลุ่มที่หนึ่งแสดงให้เห็นว่าความแข็งแรงขาต่ำกว่าการทดสอบครั้งแรก กลุ่มที่สอบมีความแข็งแรงของมือเพิ่มขึ้นมากกว่าผู้ชายในกลุ่มที่ ๓

๓. ทศนคติ ทุกกลุ่มยกเว้นกลุ่มที่สอง แสดงให้เห็นว่ามีคะแนนทัศนคติเพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่า นักศึกษาชายและหญิงระดับวิทยาลัยสามารถเรียนยูโดได้เหมือน ๆ กัน และมีความแตกต่างเพียงเล็กน้อยในการเปลี่ยนแปลงสมรรถภาพทางกาย และทัศนคติระหว่างกลุ่มเหล่านั้น^๑

อลรี (Olree) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะในการกีฬาของผู้เล่น และสมรรถภาพทางกายในกลุ่มนักศึกษาชาย ทำการรุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชาย วิทยาลัยฮาร์ตัง ที่เรียนวิชาพลศึกษาในภาคเรียนปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๖๑ จำนวน ๖๐ คน ทำการฝึกกีฬา ที่เลือกมาแล้ว ๘ ประเภท คือ เบสบอล บาสเกตบอล ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล วอลเลย์บอล เทนนิส ว่ายน้ำ เป็นเวลา ๑๐ สัปดาห์ เมื่อสิ้นสุดการฝึกทักษะ ทำการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ๕ อย่าง คือ การทรงตัว ความสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อ และประสาท ความอดทน ความแม่นยำ ความคล่องตัว ความอ่อนตัว กำลัง

---

^๑Edward Aldey Dorey, "The Effects of Class Composition on Combative Skills, Physical Fitness and Attitudes of College Students," Dissertation Abstracts International 31 (March 1971) : 4515-A.

ความแข็งแรง และความเร็ว ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า มีความสัมพันธ์ในทักษะทางการกีฬา กับสมรรถภาพทางกายในทางบวก ค่าสหสัมพันธ์ที่ได้มีค่าเท่ากับ .๗๔๔ ผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายทั่วไปพัฒนาการดีขึ้น^๑

X เมอร์เรย์ (Murray) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และการเข้าร่วมในการศึกษาทางกีฬาของนักเรียนหญิงระดับประถม" โดยทำการศึกษากับเด็กระดับ ๑ และ ๒ จำนวน ๒๑๒ คน ในชั้นเรียนวิชาพลศึกษา และมีครูอาสาสมัครจำนวน ๓ คน จาก ๔ โรงเรียน ในรัฐคอนเนคติกัต กลุ่มตัวอย่างนี้ถูกกำหนดให้ทดสอบก่อนเห็นความสำคัญในการศึกษาในเรื่องของกีฬา และสรุปผลของการศึกษาหลังการทดสอบ ซึ่งใช้ระยะเวลา ๓ เดือน ว่าทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์จะพัฒนาขึ้นหรือไม่ แบบทดสอบที่นำมาใช้คือ แบบทดสอบ Animal Crackers ของ Adkins and Ballif ซึ่งวัดการบรรลุผลของแรงจูงใจ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ทัศนคติมีผลต่อการบรรลุถึงการเรียนรู้ของนักเรียนหญิงในระดับประถม เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในระหว่างที่เข้าร่วม ผลที่ได้ออกมานี้ จึงยืนยันได้ว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และการเข้าร่วมในการศึกษาในเรื่องของกีฬาของนักเรียนหญิงระดับประถม^๒

^๑Harry Doyle Olree, "Relationship between Skill in Sports, Participation in Sports and Physical Fitness in College Men," Dissertation Abstracts 22 (March 1962) : 2677.

^๒Mildred C. Murray, "The Relationship of Attitudes Toward Achievement of Elementary School Girls and Participation in Educational Sport," Dissertation Abstracts International 38 (July 1977) : 156-A.

เกลเลอร์ท (Gellert) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของวิชาพลศึกษาภาคบังคับที่มีต่อทัศนคติระหว่างตนเองและสมรรถภาพทางกาย" โดยทำการศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัยโอราล โรเบิร์ต (Oral Roberts) จำนวน ๓๕๐๐ คน และนักศึกษาชั้นปริญญาโทจำนวน ๔๓๒ คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระหว่างปีการศึกษา ค.ศ. ๑๙๗๓-๑๙๗๗ แบบสอบถามที่ใช้เป็นแบบ Scores on self concept โดยดัดแปลงมาจากแบบสำรวจพฤติกรรมทางสังคมของ Texas Social Behavior Inventory และแบบทดสอบทัศนคติสมรรถภาพทางกายของ Richardson's Thurstone Scale ในระหว่างภาคเรียนที่ศึกษานี้ นักศึกษาจะทำการ Lecture และทำการทดลองเกี่ยวกับ พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ของกิจกรรมพลศึกษา โดยมีจำนวนนักศึกษา ๑๔๘๒ คน และกิจกรรมทักษะทางกีฬา จำนวน ๒๐๑๘ คน สัปดาห์สุดท้ายนักศึกษาจะถูกทดสอบเช่นเดียวกับที่เคยทดสอบครั้งแรก ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self Concept) กับทัศนคติเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกายไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับ .๐๕ ทัศนคติเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมและมีความสัมพันธ์ตรงกันข้ามกับเวลา ความคิดเกี่ยวกับตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมแต่ไม่มีความสัมพันธ์กับเวลา ในการศึกษาครั้งนี้ค้นพบว่าผลทางด้านความคิดเกี่ยวกับตนเองและทัศนคติเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกายจะมีค่าสูงก็ต่อเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมสมรรถภาพทางกายอย่างน้อยอาทิตย์ละ ๔ ถึง ๖ ครั้ง ในการพิจารณาถึงโปรแกรมของวิชาพลศึกษาภายใต้การทดสอบ ผลปรากฏว่า กลุ่ม Lecture / Laboratory ทัศนคติที่มีต่อสมรรถภาพทางกายและความคิดเกี่ยวกับตนเองจะเพิ่มขึ้น ๓๖.๖๖% ทัศนคติที่มีต่อสมรรถภาพทางกายลดลงซึ่งอาจจะมีผลมาจากการเรียนโปรแกรมพลศึกษาภาคบังคับ แต่ความคิดเกี่ยวกับตนเองจะเพิ่มมากขึ้น กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาโททัศนคติต่อสมรรถภาพทางกายจะเพิ่มมากขึ้นในขณะที่ความคิดเกี่ยวกับตนเองจะลดน้อยลง*

---

*Theodore Richard Neil Gellert, "The Effects of Required Physical Education on Attitudes Toward the Self and Physical Fitness" Dissertation Abstracts International 40 (December 1979) : 3184-A.

มิรานดา (Miranda) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา" โดยทำการศึกษากับนักศึกษาชายจากมหาวิทยาลัยยูสตัน จำนวน ๓๒๐ คน ที่กำลังลงทะเบียนเรียนกิจกรรมพลศึกษา แบบทดสอบที่ใช้เป็นคำถามแบบ 16 PF ของแคทเทิล และแบบ C เป็นแบบทดสอบทางทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษาของเคนยอน องค์ประกอบบุคลิกภาพ ๑๖ อย่าง ใช้เป็นตัวแปรไม่คงที่ ส่วนองค์ประกอบ ๖ ประการของแบบทดสอบทางทัศนคติใช้เป็นตัวแปรคงที่ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ องค์ประกอบที่กล่าวมาจะมีผล เกี่ยวเนื่องกับองค์ประกอบของทัศนคติในแต่ละส่วน และบุคลิกภาพย่อมแปรเปลี่ยนไปตามทัศนคติ ซึ่งบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางทัศนคติ ๕ ใน ๖ ประการ และมีค่าอยู่ในช่วง .๒๗๐ ถึง .๔๘๔ การศึกษานี้แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา^๑

แลงฟอร์ด (Langford) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบของความสามารถทางพลศึกษาที่ได้รับทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา การวัดสมรรถภาพทางกายและความคิดเกี่ยวกับตนเองของผู้ที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกและไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอก" โดยทำการศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัยอลาบามา ผู้ที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกเป็นหญิง ๑๕ คน และชาย ๒๒ คน ผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเอกเป็นหญิง ๑๕ คน และชาย ๑๕ คน ระหว่างฤดูใบไม้ผลิของปี ๑๙๘๑ การวัดความสามารถทางพลศึกษาและทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา ทำการวัดโดยใช้ Physical Estimation and Attraction Scales สมรรถภาพทางกายวัดจากการวิ่ง ๑.๕ ไมล์ การยกน้ำหนักแบบ Hydro-Static ลูก-นั่ง ความแข็งแรงการบีบมือ ความแข็งแรงของการเหยียดเข้า ความแข็งแรงของการงอเข้า การวัดความคิดเกี่ยวกับตนเองใช้แบบของ Tennessee Self-Concept Scale. ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

---

^๑Frederick James Miranda, "The Relationship Between the Domains of Personality and Attitudes Toward Physical Activity" Dissertation Abstracts International 38 (March 1977) : 5335-A.

๑. ทั้งชายและหญิงที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความสนใจกิจกรรมพลศึกษามากกว่าผู้หญิงที่ไม่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก

๒. ทั้งชายและหญิงที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก มีความซาบซึ้งต่อกิจกรรมพลศึกษา และได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกีฬามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก

๓. ทั้งชายและหญิงที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีลักษณะความเป็นพลศึกษามากกว่าผู้หญิงที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก

๔. ทั้งชายและหญิงที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความเชื่อมั่นต่อทักษะพลศึกษามากกว่าผู้หญิงที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก

๕. ผู้หญิงที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความจริงจังต่อกิจกรรมพลศึกษามากกว่าผู้หญิงที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก

๖. ทั้งชายและหญิงที่เรียนกิจกรรมพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความสามารถในการวิ่งทน และวิ่งเร็วมกกว่าผู้หญิงที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก

๗. ทั้งชายและหญิงที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก และผู้ชายที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องต่อไปนี้ ความสนใจต่อกิจกรรมพลศึกษา ลักษณะความเป็นพลศึกษา ความเชื่อมั่นต่อทักษะพลศึกษา ความจริงจังต่อกิจกรรมพลศึกษา และความสามารถในการวิ่ง

๘. ผู้หญิงที่เรียนกิจกรรมพลศึกษาเป็นวิชาเอก และไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความสามารถทางกาย ๑ อย่าง และความสนใจที่มีต่อกีฬาเทนนิส

๙. ผู้ชายที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกและไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอก ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความสามารถทางกาย ๑ อย่าง และความสนใจที่มีต่อกีฬาเทนนิส

๑๐. ผู้ที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีสมรรถภาพการจับออกซิเจนสูงสุดมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอก

๑๑. ผู้หญิงที่เรียนกิจกรรมพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความอ่อนตัวมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอก

๑๒. ผู้ชายที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความอ่อนตัวมากกว่าผู้ชายที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก
๑๓. ผู้ที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกแสดงเปอร์เซ็นต์ของความอ้วนของร่างกายต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก
๑๔. ผู้ที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความแข็งแรงมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก
๑๕. ผู้หญิงที่เรียนกิจกรรมพลศึกษาเป็นวิชาเอกมีความคิดเกี่ยวกับตนเองสูงกว่าผู้หญิงที่ไม่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก
๑๖. ทั้งชายและหญิงที่เรียนกิจกรรมพลศึกษาเป็นวิชาเอก และผู้ชายที่ได้เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเอก ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดเกี่ยวกับตนเอง^๑

สโคลนนิค (Skolnick) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ผลของกิจกรรมพลศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของโรงเรียนระดับประถมศึกษา" โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๔๔ คน แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ทำการทดสอบครั้งแรกก่อน จากนั้นแต่ละกลุ่มจะฝึกเป็นเวลา ๑๐ นาที ภายในโรงฝึกพลศึกษาเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ โดยมีวิธีการฝึกดังนี้

กลุ่มที่ ๑ ฝึกการออกกำลังกายสร้างสมรรถภาพทางร่างกาย
ขั้นพื้นฐาน

กลุ่มที่ ๒ มีส่วนร่วมในเกมส์พลศึกษา

กลุ่มที่ ๓ เป็นกลุ่มควบคุม โดยดูภาพยนตร์

^๑George Allen Langford, "A Comparison of Perceived Physical Abilities, Attitude Toward Physical Activity, Selected Measures of Physical Fitness, and Self-Concept of Physical Education Majors and Non-Majors," Dissertation Abstracts International 42 (March 1982) : 3907-A.

ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการวัดจากเครื่องมือ Language Usage and Mathematics Computation ซึ่งเป็นแบบทดสอบย่อยของแบบทดสอบทักษะขั้นพื้นฐานของไอโอว่า ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างทั้ง ๓ กลุ่มในเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเป็นคู่พบว่า กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒ มีประสิทธิภาพดีกว่ากลุ่มที่ ๓ ในระดับประถม ๖ และพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่าง กลุ่มที่ ๑ กับกลุ่มที่ ๒ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีกิจกรรมพลศึกษาจะมีประสิทธิภาพเท่ากันในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของโรงเรียนระดับประถมศึกษา^๑

วิลเลอร์ (Wheeler) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ผลของการมีส่วนร่วมในพลศึกษาของนักเรียนสหศึกษาที่มีต่อทัศนคติ" โดยทำการศึกษากับนักเรียนชาย หญิง ระดับ ๔ จำนวน ๑๘๘ คน ทำการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียน ๒ ห้อง ให้จำนวนชายและหญิงเท่ากัน แบ่งออกเป็น ๔ กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีทั้งนักเรียนชายและหญิง ๒ กลุ่มเรียนฟุตบอล อีก ๒ กลุ่มเรียนแบดมินตัน โดยมีผู้สอนทั้งชายและหญิง เครื่องมือวัดทัศนคติใช้แบบวัดของ Wheeler Attitude Inventory ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. แบบวัดทัศนคติของ Wheeler เป็นเครื่องมือที่มีความแม่นยำ และเชื่อถือได้ สามารถวัดทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา ระหว่างชายหญิง

๒. นักเรียนชายและหญิงมีความแตกต่างกันในเรื่องของทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษาระหว่าง ชาย หญิง คะแนนของผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ทัศนคติของนักเรียนชายจะเป็นแบบกลาง ๆ ส่วนนักเรียนหญิงแสดงออกในทางลบ

^๑Sidney Jay Skolnick, "The Effects of Physical Activities on Academic Achievement in Elementary School Children," Dissertation Abstracts International 42 (August 1981) : 601 A-602 A.

๓. นักเรียนหญิงที่มีทักษะสูง จะมีทัศนคติต่อกิจกรรมพลศึกษาระหว่างชาย หญิง ในทางลบมากกว่านักเรียนหญิงที่มีทักษะต่ำกว่า^๑

แอลซอพ (Alsop) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการให้ลำดับการสอนทัศนคติที่มีต่อทัศนคติของพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเวอร์จิเนียตะวันตก แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีการให้ลำดับ ดังนี้

กลุ่มที่ ๑ ความรู้ ทัศนคติ ทักษะการเคลื่อนไหว

จำนวน ๓๒ คน

กลุ่มที่ ๒ ทัศนคติ ทักษะการเคลื่อนไหว ความรู้

จำนวน ๑๗ คน

กลุ่มที่ ๓ ทักษะการเคลื่อนไหว ความรู้ ทัศนคติ

จำนวน ๑๔ คน

การวัดทัศนคติวัดจากแบบสอบถามของ Wear Physical Education Attitude Inventory ใช้เวลาศึกษามากกว่า ๑๖ สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. ไม่มีความแตกต่างระหว่างคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง
๒. มีความแตกต่างระหว่างคะแนนทัศนคติที่มีต่อพลศึกษาระหว่างการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลังของทั้ง ๓ กลุ่ม
๓. ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มในเรื่องของการวัดการเรียนรู้ทางด้านความรู้ และทักษะการเคลื่อนไหวครั้งหลัง
๔. มีความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการวัดความรู้และทักษะการเคลื่อนไหวของการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลังของทั้ง ๓ กลุ่ม^๒

---

^๑Marylinda Wheeler, "The Effect of Participation in Coeducational Physical Education on Student Attitudes," Dissertation Abstracts International 40 (November 1979) : 2546-A.

^๒William Lawrence Alsop, "The Effect of the Order of Presentation of an Affective Teaching Model, in an Educational Sport Learning Unit, Upon the Modification of a Selected Attitude," Dissertation Abstracts International 33 (January 1973) : 3350A-3351A.